

Een nieuwe baan, een rare start

Op 2 maart ben ik gestart op mijn nieuwe werkplek een vroegbehandeling TOS van Kentalis.

Na mijn eerste 2 werkweken sluit de groep.

Mijn eerste thuiswerkdag is de twaalfde verjaardag van mijn jongste zoon. Ik kom amper aan werken toe. Dat is de eerste week sowieso een uitdaging, man thuis, onze 3 jongens thuis, niet echt een geschikte werkomgeving voor mij (en dat is voorzichtig uitgedrukt).

In de eerste sluitingsweek komt er een verzoek vanuit Kentalis om onze beschikbaarheid door te geven voor de woonzorggroepen. Ik twijfel... is dit iets voor mij...wat worden daar mijn werkzaamheden...lukt dat naast mijn online werkzaamheden voor de vroegbehandeling en mijn gezin?

Toch besluit ik mijn beschikbaarheid door te geven, ik vind het belangrijk anderen te helpen. Ik vul het vragenlijstje in;

Heb je een zorgachtergrond....Nee

BHV...Nee

Gebaarvaardig...Nee

Ze zullen mij vast niet oproepen, denk ik nog. Toch word ik de volgende dag al gebeld. Op zaterdag werk ik mijn eerste dienst op een woonzorggroep, wat moet ik wennen...

Van horende peuters naar dove 50+ mannen met een beperking.

Het communiceren gaat deze 1^e dienst lastig, dat vind ik moeilijk (dat is toch juist mijn vak?!).

In eerste instantie zijn de herinneringen aan mijn plotseling overleden vriendin Anja, die tijdens mijn dienst opkomen heftig (ze werkte in de zorg). Nu kijk ik er met warme gevoelens naar, wat mooi dat ze weer zo dichtbij is.

We zijn inmiddels ruim een week en 6 diensten verder. Wat heb ik veel geleerd...

Niet gedacht dat ik ooit een man zou scheren en om zou leren gaan met een tillift. Ik leer de cliënten kennen en zie wat fijn voor ze is en wat ze minder fijn vinden, de communicatie is er!

Moeilijk om te zien dat het bijna niet uit te leggen valt, waarom alles zo veranderd is. Familie mag niet op bezoek komen, bewoners kunnen geen weekend naar huis, de dagbestedingen zijn gesloten, ze mogen niet meer alleen naar buiten op het terrein, niet met elkaar aan tafel eten, enz. Wat een impact heeft het op deze mensen, dat helpt me te relativieren.

Fijn om mijn collega's op de woonzorggroepen te kunnen helpen, ook al moet ik daarvoor uit mijn comfortzone. Het is een bijzondere ervaring die ik niet snel zal vergeten.

Probeer te genieten van de mooie dingen in deze lastige tijd, succes allemaal.

Warme groet, Willemien de Graaff